

Poděkování

Z vašeho odříkání (postní kasičky) se vybralo a následně na nákup léků pro ukrajinské maminky a děti v Benátkách použilo 3.300,- Kč.

Velké poděkování patří Bernadettě Rathouské a Kateřině Podráské Štýbrové, které se ujaly bezprostřední pomoci a jejího zprostředkování. I díky vám se tak vybralo na cílenou konkrétní pomoc (většinou nezbytné léky, zdravotnické potřeby a oblečení a obuv pro děti) přes 50 tisíc Kč. Pán Bůh vám zaplatí!

Běh nejen pro Ukrajinu 2022

Ve spolupráci s organizací *Můžeme pomoci z.ú.* srdečně zveme v **neděli 8.5. od 14 hod.** na faru na nejen sportovní akci *Běh pro Ukrajinu 2022*. Můžete se těšit na běh (1, 3 či 5 km) o ceny, ale i na další zajímavé soutěže, pohoštění a přátelské posezení. Dobrovolné vstupné půjde na pomoc válečným uprchlíkům nacházejícím se v Benátkách n. J.

Brigáda v lese

Jak víte, s koncem roku 2021 jsme, díky krachu dodavatele energií, byli nuceni řešit vytápění fary. Přešli jsme na topení dřevem. Suchých stromů je ve farním lese dostatek, je třeba soušky „jen“ v lese naporcovat, přivést a připravit, tj. nařezat a naštipat. Je dobře, když takové dřevo pak vysychá alespoň rok (lépe dva). Proto letos potřebujeme připravit dříví na dvě sezóny.

Les také potřebujeme urychleně zbavit soušek, abychom mohli připravit následnou (podzimní) výsadbu nových sazenic.

Proto vás (zvláště silné muže) **zvu na sobotu 21. 5. na brigádu do lesa** – těžbu suchého dřeva. Začátek v 8 hod.

KALENDÁRIUM

- Pá 6.5. 18:30 mše sv. MM – První pátek v měsíci
- So 7.5. Arcidiecézní pouť za povolání na Svatou Horu
- Ne 8.5. 14:00 „Běh pro Ukrajinu“ fara (farnost+MP)
- Čt 12.5. *MPNK 18:00 modlitebna CB – 19:30 Dražice*
- So 14.5. setkání mladších ministrantů 10:00 mše sv. MM
- Ne 22.5. *MPNK 14:00 NPM – 16:00 Předměřice*
- Čt 26.5. Slavnost Nanebevstoupení Páně: 9:00 NPM a 17:00 MM (pro děti) – začíná nověna k Soslání DS
- So 28.5. 18:00 mše sv. Dražice
- Pá 3.6. První pátek v měsíci
- So 4.6. 21:00 Vigilie (lucernárium) Slavnosti Soslání DS MM
- Ne 5.6. Slavnost Soslání DS – farní od/poledne – oslava narozenin P. Marka
- Út 7.6. 18:30 koncert Pavel Eret (housle) NPM (KPÚ)
- Čt 9.6. 8:00 mše sv. NPM (9:30 Kněžský den Praha)
- Pá 10.6. Noc kostelů – koordinátor programů: JB
- Čt 23.6. závěr školního roku – náboženství, 17:00 MM – mše sv. pro děti; poté táborák
- Pá 24.6. Nejsvětější Srdece Ježíšovo

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

3. neděle velikonoční

04/2022 (N° 44)

1. května 2022

První máj

Někde dnes pořádají prvomájové průvody – slaví svátek práce, jinde dohořívají vatry z pálení čarodějnic a staví se májky. Příroda se probouzí, vše pučí a hlásí se k životu. Na měště je Prvomájový jarmark a kdesi pod rozkvetlou jabloní si dávají políbení milenci. Je první máj, je lásky čas...

Opojení životem podtrhuje tiše svítící velikonoční svíce. Je na ní kříž – znamení utrpení, smrti a vítězství nad ní – s letopočtem vtělení, rokem spásy, spolu s prvním a posledním písmenem abecedy (té řecké), které připomínají, že Kristus vládne dějinám. To vše v záplavě květin, kterých je nejvíce před mariánským oltářem.

Vstupujeme do mariánského měsíce, kdy díky Bohu za dílo spásy vzdáváme spolu s Pannou Marií a jejím prostřednictvím. Vzájme ji jako mocnou přímlyvkyni a zvláště jako královnu rodin a královnu míru. Májové pobožnosti budou obvykle po pravidelných bohoslužbách. Budeme děkovat a prosit za čtyři nově pokřtěné v naší farnosti (Štefana, Hanu, Lenku a Jiřího), za mír (zvláště na Ukrajině) a za požehnání pro naši zemi.

Chci vám také oznámit, že jsem byl 25.3.2022 jmenován vicepostulátorem římské fáze procesu svatořečení Josefa kardinála Berana, arcibiskupa pražského (dekret jsem obdržel na začátku Svatého týdne). Mým úkolem je spolupracovat s postulátorem (Dr. Nicola Gori), který se nachází v Římě. Jedná se o doplňování, či opravy toho, co už bylo do Říma odesláno. V tuto chvíli se snažím nastudovat dostupné materiály. Prakticky je to práce navíc vedle farní pastorače, která mi zůstává. Proto vás prosím o modlitbu, abych, jedno děláje, druhé nezanedbával.

Váš P. Marek

MODLITBA S PROSBOU O VYSLYŠENÍ NA PŘÍMLUVU JOSEFA KARDINÁLA BERANA

Dobrotivý Bože, Tys vyvolil svého služebníka Josefa kardinála Berana, arcibiskupa pražského, aby šel po stopách Tvého Syna a v dobách pronásledování byl oporou církve v naší vlasti.

Našel-li jsi zalíbení v jeho Životě a obětech, veď nás, prosíme, svým svatým Duchem, abychom se dovedli modlit jako on, abychom dovedli spojovat své bolesti a utrpení s obětí Tvého Syna na kříži a abychom nikdy neztráceli naději a důvěru v Tvou láskyplnou prozřetelnost. V této naději a v důvěře, že sám Tvůj Duch povede naši modlitbu „vzdechy, kterou jsou ve shodě s Tvou svatou vůlí“ (srv. Řím 8,26-27), Ti nyní předkládáme tuto záležitost (vyjádříme ji svými slovy). Svěřujeme ji do přímluv kardinála Berana s prosbou, abys jejím vyslyšením oslavil i našeho pastýře, který během svého života pomáhal a těšil všechny, kdo se k němu obraceli. Odvažujeme se prosit i za věci, které jsou lidským silám nedosažitelné, protože sama církev nás k tomu povzbuzuje, když prohlašuje za blahoslavené a svaté ty, na jejichž přímluvu se udály zázraky.

Prosíme o to ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, který s Tebou a Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

Trochu jiná příprava na Velikonoce I.

Doba covidová nám nepřinesla jen zkušenosti s novodobými omezeními, která mnozí z nás nezažili ani za socialismu – např. zákaz pořádání bohoslužeb, příp. zákaz hromadného zpěvu, ale i překvapující objevy v místech našich bydlišť, která jsme paradoxně kvůli lockdownům mohli poznat o mnoho lépe, než v době normálního všedního běhu životních událostí, kdy na poznávání jejich okolí nezbývá čas. Řada z nás zažila i mnoho nových impulzů v duchovním životě, které měly až překvapující sílu a dopady, na které bychom v době před pandemií ani nepomysleli... Pro mne to byla poutní cesta do Svaté země.

Když se na podzim schylovalo k dalšímu, asi třetímu lockdownu, řekl jsem si: „A dost!“ Chtěl jsem odjet pryč a bezprostředně mne napadlo, že do Betléma; a strávit tam Vánoce... Zájezd byl ale zrušen... Dalším termínem byla jarní pouť s účastí na slavnosti

Zvěstování Páně 25. března v bazilice Zvěstování Páně v Nazaretu, a tak jsem si zarezervoval tento termín. Díky Bohu, covid mizel, situace se s novým rokem zlepšovala i v Izraeli, hygienická opatření se minimalizovala a zájezd se nakonec uskutečnil. Byli jsme prvními poutníky z Čech, kteří se mohli účastnit první veřejné slavnostní bohoslužby vedené latinským patriarchou Svaté země Pierbattistou Pizzaballou v bazilice Zvěstování Páně 25. března 2022. On sám toto pozitivně hodnotil v úvodním přivítání, kdy říkal, že je velmi potěšen, že po dvou letech řádění koronaviru může přivítat místní farníky a poutníky z ciziny na společné mši v plné bazilice, a že je to velmi

příjemný pohled, vidět se tváří tvář. Bohoslužba byla umocněná překvapivou účastí mnoha zahraničních biskupů včetně královehradeckého biskupa Mons. Jana Vokála, který náš zájezd doprovázel. Atmosféra slavnosti tak byla velmi přívětivá, duchovně silná a podpořená vděčností místních farníků za zahraniční poutníky. Oni zároveň totiž slavili i posvěcení, neboť bazilika byla vysvěcena 25. března 1969. V jeden den tak slaví jak pouť, tak posvěcení. To vše probíhalo v období po uvolnění covidových opatření a v den, kdy se v římskokatolické církvi zasvěcovalo Rusko a Ukrajina Neposkvrněnému Srdci Panny Marie modlitbou papeže Františka. Tuto zásvětnou

modlitbu pronesl latinský patriarcha nad místem novozákonního Zvěstování, které je v přízemní části jinak dvoupatrové baziliky. Po zhruba 2,5 hodinové slavnosti následovalo ve venkovních prostorech posvěcenské veselí, jehož organizaci vedla místní farnost arabských křesťanů a františkánská Custodie Svaté země, která

spravuje katolické kostely a poutní místa na Blízkém východě (viz. její znak v obrázku). U baziliky byly stánky, kde bylo nabízeno pohoštění v podobě místních delikates. Dále byla mimo jiné možnost se osobně pozdravit s otcem patriarchou, jehož výsadní titul je „Jeho blaženost“. Bylo to velmi přátelské a rodinné a v mnohém to připomínalo naše evropské prostředí. Člověk si při tom jednoduše uvědomí, jak úžasnou moc má katolické křesťanství – moc v pokoji a míru sjednocovat lidi různých národností z celého světa. Toto bylo hodně poznat během celé slavnosti, která probíhala ve čtyřech jazycích v arabštině, latině, italštině, a angličtině.

AMORIS LAETITIA, posynodální apoštolská exhortace papeže Františka

biskupům, kněžím a jáhnům, osobám zasvěceného života, křesťanským manželům a všem věřícím o lásce v rodině.

Čtvrtá kapitola: Růst v dokonalé manželské lásce (pokračování – vybrané myšlenky)

Touhy, city, emoce, to, co klasici nazývali „vášněmi“, mají v manželství významné místo. Probouzejí se tam, kde se „druhý“ stává přítomným a plným účastníkem mého osobního života. K povaze každého živého jsoucna náleží tíhnout k jiné skutečnosti a tento sklon s sebou vždy nese základní afektivní projevy: potěšení nebo bolest, radost nebo smutek, něžnost nebo strach.

Zakoušet emoci není samo o sobě mravně dobré nebo špatné. Začít po něčem toužit nebo něco odhřísňe, ani za-
O tom, co je zlé, rozhoduje který bývá doprovázen
Ale když ně-city živí, vyvo-sledně kvůli skutky, pak zlo rozhodnutí je motných zlých následují.

Myslet si, že proto, že „něco obrovský klam. Jsou lidé, kteří se cítí schopnými velké lásky jen proto, že mají velkou potřebu afektu, ale nejsou schopni bojovat za štěstí druhých a žijí zavření do svých tužeb. V takovém případě se city odchylují od velkých hodnot a zakrývají sebestřednost, která brání rozvíjení zdravého a šťastného rodinného života.

Výchova emotivity a instinktů je nezbytná a za tím účelem je někdy nutné ukládat si omezení. Výstřelky, nedostatek ovládnutí se, posedlost jen jedním druhem potěšení vede k oslabení a onemocnění samotného potěšení a ničí rodinný život. Ve skutečnosti lze s vášněmi kráčet krásnou cestou, což znamená stále víc je zaměřovat k darování sebe a k plné seberealizaci, která obohacuje osobní vztahy uvnitř rodiny.

Sexualita není prostředek potěšení nebo zábavy, protože je řečí mezi dvěma lidmi, kde druhý je brán vážně s jeho posvátnou a nedotknutelnou hodnotou.

Ve svých katechezích o teologii lidského těla svatý Jan Pavel II. Učil, že pohlavní tělesnost „není jen pramenem plodnosti a plození života“, nýbrž má také „schopnost vyjádřit lásku: právě tu lásku, kterou se člověk jako osoba stává darem.“

zpracovala: JB

výraz odsunování Krista na druhou kolej. Zde je třeba rozlišit. Může existovat opravdu až přehnaná úcta ke svatým, kdy na Ježíše Krista nezbývá prostor. Kdo navštívil třeba Itálii, Španělsko, určitě si všiml, že v kostelích jsou modlíci se křesťané často spíš u sochy světce než před svatostánkem. Na můj dotaz proč? mi však vysvětlil jeden z nich, že má Krista moc rád, jen se mu zdá, že ten svatý je pro něj přece jen trošku konkrétnější. Jinak se za úctu ke svatým vůbec nemusíme stydět. Všichni jsme jedno jediné společenství svatých v Kristu. Proto modlitba ke svatým, to není soukromý telefonický rozhovor, ale výbuch společné lásky všech svatých, včetně Krista. Stejně tak, když se prosí o pomoc jeden svatý, pomoc vychází vždy z Boží lásky a jsou do ní zahrnuti všichni svatí. A podobně Boží dar nezůstane u jednoho prosícího, ale má se šířit skrze něho dál. Prý se Bůh vyžívá v rozdávání, a proto existuje nebe.

Mimoходом, víte, že existuje "páté evangelium"? Ne? Jsou to životy svatých, na kterých lze sledovat Ježíšův život až do dneška...

*Z Katechetického věstníku
(pokračování příště)*

V pátek 10. června proběhne po celé naší zemi NOC KOSTELŮ. Stále více v životě objevují pravdivost rčení: „Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání.“ Proto vás chci poprosit o vytrvalou modlitbu za celou akci. Neboť i když člověk něco připraví, ten, kdo se dotýká srdce a kdo proměňuje, je Bůh.

Ve středu, ve čtvrtek a v sobotu v posledním dubnovém týdnu jsme se modlili společně v zámeckém kostele, ve zdětinském kostele a v Kostelním Hlavně nejen za ty, kteří v pátek 10. června navštíví naše kostely. V měsíci

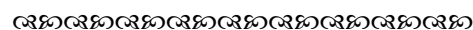
květnu proběhnou ještě dvě modlitební setkání, a to **ve čtvrtek 12. května v 18 hodin v modlitebně Církve bratrské**, odkud se pak pěšky přesuneme **do dražického kostela**. Druhé setkání je naplánováno **na neděli 22. května**. Nejdříve se sejdeme v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Benátkách na Burse **ve 14 hodin**, po krátké modlitbě se přesuneme na kolech (případně i jinak) **do kostela v Předměřicích nad Jizerou**, kde bychom mohli být asi **v 16 hodin** a opět se společně pomodlíme za dražické...

Letošním mottem Noci kostelů je úryvek ze Žalmu 42: „**Za dne at' Hospodin dává svou milost, celou NOC mu budu zpívat a chválit ho.**“ No, tak vydržet hodinovou bohoslužbu jedenkrát za týden je pro někoho opravdu dost dobrý výkon... Ale celou NOC? Možná se někdy chováme jako obchodníci: já dám, ty dáš. A podle toho také dostáváme! Je nám cizí Boží logika, že cokoliv dáme Jemu, dostaneme v lepší formě zpátky. Odevzdám Mu svůj čas v modlitbě, budu mít víc času, protože mě Boží Duch naučí rozlišovat, co je důležité a co ne. Co je moje práce a co má udělat někdo jiný. A jako bonus mě naučí prožívat každou chvíli „naplno“, dnes je módní říkat „žít v přítomnosti“, pro nás křesťany snad lépe v „Přítomnosti (Boží)“. Dáváním svého času se učím milovat, dávám totiž kus sebe, svého života. Láska často není o tom, co nebo jak cítím, jako spíš o tom, jak se rozhodnu, komu nebo čemu dám přednost.

Pane, svěřujeme ti NOC KOSTELŮ, svěřujeme ti všechny, kteří navštíví naše kostely a modlitebny.

Prosíme, ať se v nich setkají s Tebou, jediným Bohem. Ať se v nás setkávají s Tvou láskou, která proměňuje. Požehnej nás a požehnej všechna ta místa setkání, požehnej všem lidem, kteří žijí v našich farnostech, sborech, městech a vesnicích. Žehnej všem, které nám posíláš do cesty, ať tě hledáme, ať tě více poznáváme a milujeme. Amen.

Byl to pro nás první den a hned na začátku poutního zájezdu zažít tento silný duchovní, ale i osobní a přátelský zážitek, bylo nepopsatelné, ale to jsme pořádně netušili, co zažijeme dále. Program zájezdu jsme znali, ale jeho hlubiny teprve čekaly na objevení. Potkalo nás toho za osm dní mnoho, ovšem o tom zas něco příště... a někdy v létě snad světlo světa spatří i nějaká komentovaná diashow. Přes 900 fotek, které v době poutní cesty vznikly, si nezaslouží, aby byly k vidění jen pro někoho. (děd)

TVŮJ LID BUDE MÝM LIDEM A TVŮJ BŮH MÝM BOHEM...

S **Blankou Formáčkovou** se známe od jejího křtu, tedy asi tři roky. Velmi rychle se zapojila do chodu naší farnosti díky svým hudebním schopnostem. Hra na varhany, vedení farní scholy, náboženství s mladšími dětmi... Jako člen farní scholy musím říct, že máme naši „scholovou vedoucí“ rádi, i když umí být na nás někdy taky přísná. Ale díky tomu z nás umí vytáhnout, o čem jsme ani netušili, že v nás je:-).

Blani, odkud pocházíš? V jaké rodině jsi vyrůstala?

Pocházím z Kutné Hory, respektive z předměstí zvané Karlov. Je to krásná lokalita za řekou Vrchlicí, které všichni kutnohoráci říkáme „Páček“. Otázka je, zda název pochází z německého „der Bach“ (potok) nebo s linoucí se nevábné vůně v důsledku vypouštění chemikálií místní textilky Pleas. Nám dětem však nic z toho nevadilo a vesele jsme prozkoumávaly přírodní krásy.

Od útlého dětství jsem zhruba do svých čtrnácti let vyrůstala pod pevnou pravici babičky Boženky a láskyplným vedením dědečka Bohumila. Nesmím zapomenout na vlčáka Olína, který mi byl věrným průvodcem. Babička mi vstúpila velkou

zodpovědnost k životu a děda zase veli-kánskou úctu k člověku. Podotýkám k jakémukoliv. Vždy na lidi hleděl s velkou empatií a pochopením jejich životní cesty.

Máš nějaké vzpomínky na dětství?

Těch vzpomínek je víc, ale nejčitelnější jsou naše „zpívací chvílky“ v kuchyni, kdy se mně babička pokoušela naučit knedlíky apod., nebo pravidelné sobotní odpoledne u televizních operetních programů, díky kterým znám snad všechny základní operetky zpaměti. No a taky musím zmínit neúnavné túry s dědou po celém okrese. Nachodili jsme snad stovky kilometrů.

Jak ses dostala k hudbě?

Lásku k hudbě jsem asi zdělila po babiččinu tatínkovi Aloisovi, mém pradědečkovi, který byl varhanář v kutnohorské továrně Organa. Babička milovala klasiku a operety, děda měl rád zase lidové písničky. Byl to právě on, kdo mě přivedl k „harmonice“ a pak už se to jen nabalovalo. Flétna, kytara, klavír, zpěv.... Když jsem se rozhodovala, kam na střední školu, tak bylo jasné, že ze mne bude učitelka jako babička. A na „pedáku“ se toto všechno zúročilo. A tam jsem právě potkala kantorku, která mě nasměrovala dál více hudebně. Začala jsem uvažovat o studiu muzikologie nebo konzervatoři. Vyhrála konzervatoř. Přece jen sedět v archivu se mi nechtělo.

Jaká byla tvoje cesta k Bohu?

Cesta k Bohu byla velmi zdlouhavá a trnitá. Od puberty jsem navštěvovala „potajmu“ všechny kostely v Kutné Hoře. Počínaje skromným kostelíkem Matky Boží Na Náměti, farním kostelem sv. Jakuba a konče chrámem sv. Barbory. Přestože děda, jako amatérský malíř, maloval gotiku chrámu sv. Barbory snad ze všech úhlů, do kostela jsem chodit nesměla. Sice mě to trochu v mém rozhodnutí zpomalilo, protože jsem vždy byla poslušná dcera, ale možná to právě byla vůle Boží nic neuspěchat a nechat uzrát.

Jak jsi prožívala křest?

Křest jsem prožívala v jedné velké euforii. Kdo nezažil křest až v dospělosti, těžko si to představit. Žádná poklidná výchova ve víře. Je to jako když na vás spadne mrakodrap. A tím dnem to teprve začalo.

Změnilo se po křtu v tvém životě něco?

Právě. Největší „fičák“ jsem zažila přesně sedm dní po křtu, na nedělní mši. To jsem si řekla, že konečně vím, kdo jsem, ničeho nelituji a jsem vděčná Bohu za všechny cesty, které mě dovedly až sem.

Co je pro tebe důležité ve vztahu k Bohu?

Bůh pro mě není jen zdrojem požehnaní. Není to firma na uspokojování potřeb skrze modlitbu. Jsem mu vděčná, že se již mohu počítat mezi těch 99 ovcí v ohradě, která pro mě není zlatou klecí, nýbrž bezpečným domovem. Moje láska k Němu je bez podmínek. Bez ohledu na to, jestli se splní mé očekávání.

Jak ses dostala ke hře na varhany?

Jak už jsem říkala, pradědeček varhanář, to jinak dopadnout nemohlo. To je ale jen pohled zvenčí. Uvnitř mnou prostupuje obrovská touha hrát „*Ad maiorem Dei gloriam*“. Stejně tak je to při mši se zpěvem. Zpěv lidu mešních písní je vlastně modlitba, ne kulturní vložka. Proto mě vždy strašně těší, když lidé mají chuť a snahu zpívat Pánu Bohu. Není to prioritně o výkonu. Každý ať se snaží tomu dát tolik, kolik dostal od Pána darem. Nic víc, nic méně.

Vedeš benáteckou scholu... Je to těžká práce? Těší tě?

Samozřejmě, že mě těší. Po dvaceti letech dirigování různých smíšených i dětských sborů, zpívání v komorních tělesech mám teprve teď pocit, že pracuji s lidmi, kteří to nedělají jen jako vlastní presentaci. Dávno už mě přešlo brát hudbu jako koncertní výkon. Uvědomuji si, že je moje urputná důslednost až někdy

otravná. Ale já to беру tak, že jako vděčnost za tyto dary musíme Pánu nabídnout ze sebe to nejlepší.

Máš nějaký vzkaz farnosti?

Vzkaz? Hlavně velké díky vám všem, že jste mě přijali mezi sebe, že se od mnohých z vás mohu učit, co je víra a co je odpouštět. Jste pro mě velkou inspirací, jak přijmout životní cesty, které nám Hospodin připravil.

A ještě rychlá anketa...

Oblíbené Boží slovo nebo nějaký citát: Z knihy Rút: „Kam půjdeš, půjdu, kde zůstaneš, tam budu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem. Kde zemřeš, tam zemřu a klesnu do hrobu. Toto ať mi učiní a přidá Hospodin: jen smrt mě s tebou rozdělí!“

Oblíbení světcí: sv. Ludmila, moje křestní patronka a sv. Ignác z Loyoly

Oblíbená modlitba: *Memorare* sv. Bernarda: „Pamatuj lásky plná Panno Maria...“

Oblíbené poutní či jiné místo (kam se ráda vracím): poutní místo Svatá Hora u Příbrami.

Co jsem si přála a splnilo se: Vždycky jsem si přála kupu dětí a jedno Boží dítě se mi splnilo. A že stojí za to.

Co si ještě přeju: Abych stále zažívala Boží lásku a dovedla vidět smysl i v překážkách kladených na cestě životem.

Na co se teď těším*: Na Velikonoce. Ty „přebijou“ úplně všechno.

Za rozhovor děkuje Jiřka

* psáno před velikonoce :-)

**Uzávěrka pro články
do příštího čísla,
(které vyjde 5. 6. 2022 o Slav-
nosti Seslání Ducha Svatého)
je pátek 27. 5. 2022
Děkujeme redakce**

Věřím společenství svatých

"Apoštolské" vyznání víry

Minule jsem končil větou: "Církev je veliké tajemství, stále neobjevený poklad, naše Matka, krásná zvláštní krásou." Tato věta zní možná trochu poeticky, ale je pravdivá. A právě vyznáním víry "ve společenství svatých" se vyjadřuje, že církev je velké tajemství rodinnosti mezi lidmi, bez hranic, a to i bez hranic smrti. V tomto nemá na zemi církev obdobu.

Co to vlastně "společenství svatých" je? Mezi odborníky existuje mírný spor o to, zda latinské *communio sanctorum* znamená společenství "lidí-světců" (tedy podstatné jméno) nebo "svatých věcí" (tedy přídavné jméno). Ukážeme si, že vlastně platí oboje.

Začal bych tím druhým. Svatých "věcí", které nás spojují v církvi, je mnoho. Uvedu aspoň některé. Nemýlím-li se, v jedné z východních liturgií se volá "svaté svatým", tedy svaté věci svatým lidem. Chce se tím vyjádřit, že při liturgii nemá od tohoto okamžiku místo nikdo jiný než slavící křesťané. Eucharistie je prostě svatá, posvátná, vytváří z nás rodinu, a obyčejný nezúčastněný divák do ní prostě nezapadá. Apoštol Pavel dává najevo, že mezi svaté věci patří i políbení (Řím 6,16, 1 Kor 16, 20, apod.). Nejedná se ovšem o obyčejné políbení, nýbrž o pozdrav, dodnes v jižních zemích věc běžná mezi dobrými známými. Není to ale také jakýkoli pozdrav, ale výraz svatého společenství. Ti, kdo se tak zdraví, vyjadřují při eucharistii, že jsou dobří známí, že jsou rodina.

Co se týká prvního významu, ten vyjadřuje, že křesťané jsou také rodinou "svatých lidí". Dnes slovem "svatý" označujeme člověka mimořádných morálních kvalit. Apoštol Pavel však takto nazývá ve svých listech běžně křesťany (např. 1 Kor 1,2). Tím jim nechce ani tak lichotit, jako spíš vyjádřit, že křesťan

patří už bezvýhradně jedinému Svatému, a nesmí už sloužit hříchu. V dějinách se však svatost začala chápat stále víc jako život ve ctnostech, dosažitelný jen pro ty, kdo "na to mají". Snad existuje mezi křesťany dodnes názor, že na to "být svatým" mají jen řeholníci a kněží. Nezbyvá, než se – zatím alespoň soukromě – vrátit k biblické tradici a povzbudit se tím, že každý křesťan, známý i neznámý, laik i kněz, je svatý svým přivtělením v Krista. Pokud se někdo chce stát svatým, nemusí tedy čekat, až bude po jeho smrti zahájen jeho beatifikační a kanonizační proces. "Jen málo je třeba," stačí žít ze křtu, usilovat denně o život v milosti posvěcující a ve společenství svatých.

Společenství svatých však také znamená víru, že církev je tvořena i našimi zemřelými bratry a sestrami, i když je nevidíme a nežijí už s námi. Když před časem tragicky zemřel jeden známý jáhen František Klíč, mnoho lidí si muselo položit otázku: "Co teď?" "Jak teď pokračovat ve vztahu k němu?" Ano, právě vztah k zemřelým a oslaveným křesťanům dělá z naší víry skutečnou víru, dar Boží, svatou věc. Kdyby církev putující nevyznávala svou víru v jedno jediné společenství svatých, nebyla by pravdivá.

Ne nadarmo se říká, že hloubku naší víry prověřuje utrpení a smrt někoho z blízkých. Nic nebrání tomu, abychom v rámci osobního duchovního života uctívali víc svatých, než je jich oficiálně. Musíme si jen uvědomit rozdíl: totiž, že se modlíme "za" duše v očistci, ale modlíme se "ke" svatým v nebi. Prvním pomáháme svou láskou, druhé o lásku prosíme. Kde najít tuto hranici, kdy změnit v modlitbě ono "za" na "ke" vzhledem k našim zemřelým přátelům a příbuzným, o jejichž svatosti jsme osobně přesvědčeni, není jednoznačné, asi by to chtělo šestý smysl...

Závěrem by asi bylo správné uvést několik slov k často nejasnému vyznání svatých. Mnoho křesťanů jiných vyznání nám modlitbu ke svatým vytýká jako